

PERE DOMINGO I SANJUAN

He de tornar a parlar ací de metges —no endebades m'he passat gairebé quaranta anys entre ells— per tal de retre homenatge pòstum al doctor Pere Domingo i Sanjuan, científic d'altura que honorà Catalunya, i vinculat a Tortosa per raons familiars car els seus germans visqueren molts anys ací, entre ells Marcel·lí, que dit sigui de passada, fou l'únic polític que en el curs d'aquest segle ha fet vibrar a la nostra gent.

La brillant carrera de Pere Domingo començà fa més de cinquanta anys tant en la seva actuació privada com dedicant-se a la investigació bacteriològica al Laboratori Municipal barceloní, on treballà al costat dels doctors Turró i González i fundà un dels més prestigiosos laboratoris catalans, per tal de fer arribar a la classe mèdica i al públic els resultats pràctics de la seva tasca científica. Home fidel a la seva terra, la va servir des de la Generalitat restaurada com a cap de Serveis Sanitaris (amb don Manuel Corachan com a conseller) i fou també professor de la Facultat de Medicina de la Universitat Autònoma de llavors, sense deixar, però, els seus treballs de laboratori i aconseguint cada dia un major relleu dins de la Medicina del país. Quan arribà la dissortada hora de l'exili, Domingo se n'anà a Amèrica i allà l'home de ciència es desdoblà en home d'empresa, creant laboratoris a alguns països del Nou Continent i especialment a Cuba, on fixà la seva residència; durant tots aquests anys, el nostre home, sense perdre mai el contacte amb Catalunya, seguí la seva carrera d'investigador, assistint a nombrosos congressos internacionals àdhuc com a delegat oficial, publicant el fruit dels seus treballs i consolidant el seu prestigi dins del camp de la bacteriologia mundial. Al retornar a casa on podia gaudir d'un merescut descans, continuà amb el seu quefer habitual no solament al seu estimat laboratori d'Hostafrancs sinó ocupant la presidència de la Reial Acadèmia de Medicina a la mort d'en Pedro i Pons, essent membre il·lustre de l'Institut d'Estudis Catalans, dirigent de la Societat Catalana de Biologia i accedint darrerament a presidir el Consell d'Administració d'una de les més importants empreses farmacèutiques de l'Estat, càrrecs tots ells obtinguts com a reconeixement de la seva vàlua indiscutible.

Jo vaig conèixer Pere Domingo l'any 1932 durant el Congrés de Metges de Llengua Catalana celebrat a Ciutat de Mallorca —al que vaig anar acompanyant al meu recordat oncle Secundí Sabaté—, i se'm presentà com un home elegant, de bona planta, amb un atractiu personal gens corrent entre nosaltres; qualitats humanes que ha mantingut sempre fins arribar a la fi inesperada després d'una operació quirúrgica d'urgència, puix com em deia fa uns quants anys el meu bon amic el professor Antoni Oriol i Anguera (encara a Mèxic quan ací ens fa falta): "els metges tenen molt mala sort quan són ells els malalts".

Com a cloenda d'aquestes ratlles dedicades a qui fou per a mi respectat amic de sempre abans que altra cosa, vull fer pública precisament en aquest setmanari comarcal, una convicció meva des de molts anys que per bé que l'hagi manifestada a alguns amics, mai no l'havia escrita. I és que, tot i reconeixent els grans mèrits de Marcel·lí com a home de bé, com a polític, com a publicista, com a pedagog i com a orador —si sortim de l'àmbit local i ens enlairem a l'internacional—, jo sempre he cregut que el número 1 de la família Domingo era l'home que ara acabem d'enterrar.

CARLES SANCHEZ i PASTOR